

Az első baptista imaház Csongrádon!

Évek óta szükségét érzik a TeSz szolgálatában aktívan résztvevő csongrádi baptista testvérek, hogy sokféle alkalmuknak állandó, otthonos, saját helye legyen. Nemrég megvásároltak egy ingatlant, melynek átalakítása elkezdődött.

Lehetőségeink szerint támogassuk ezt az ügyet, hiszen a TeSz egyik missziós ágának fontos helyszíne ez a város!

Számlaszámuk: 80600017-10025602.

(Néhány példányunkhoz mellékelünk „csekket” is - egyet visszalapozva.)

„Mindenki úgy adjon, ahogyan előre eldöntötte szívében, ne kedvetlenül vagy kényszerűségből, mert a jókedvű adakozót szereti az Isten”. (2Kor 9,7)

A folyóiratot önkéntes adományokból tartjuk fenn, és minden érdeklődőnek térítésmentesen megküldjük. Ezúton is köszönünk minden támogatást!

Csekket a helyi terjesztőktől lehet igényelni, kérésre az újsággal postázzuk. Várjuk olvasóink leveleit, írásait a terjesztés címére.

Terjesztés-megrendelés a Testvéri Szövetség Egyesület címén:
5520 Szeghalom, Táncsics M. u. 18/1.
szovetség@tesz.net
Számlaszám:

OTP 11733003-20119502-00000000
Kérjük a közlemény rovatra beírni:
„Szövetség újság”!

SZÖVETSÉG

Evangéliumi folyóirat

Kiadó: A Testvéri Szövetség Egyesület
Az egyesület honlapja: www.tesz.net
Felelős kiadó: Bohus András

Felelős szerkesztő: Frank Róbert

A szerkesztőség tagjai: Bohus András, Elek Sándor, Gál Lajos, Máté Andrásné, Molnár Istvánné

Tördelés-, szerkesztés: Frank Róbertné
Korrektúra: Bálint Géza, Bálintné Száraz-Nagy Hedvig, Elekné Szoboszlai Réka, Szvetnyik Melinda, Urbán László

Megjelenik: Időszakosan
Aktuális példányszám: 1400 db
Nyomtatás: SzVsz Kft., Szentes

10. évfolyam • 2. szám

2012. II. félév

Az odafelvalókkal törődjete!

Teljes szívemből meg vagyok győződve arról, hogy a keresztyénség mai gyenge állapota rohamosan erősödni fog a jövőben a különböző szellemi ajándékok által. A Krisztus Egyházának töredezettsége helyett egyetlen törésvonal fog kirajzolódni, mégpedig a valóban újjászületettek és a csupán vallásosak között. Erről szól teljes egészében az Efészbeliekhez írt levél 4. része. Mindkét csoport teljes egységbe fog kerülni a maga meggyő-

ződésének keretei között. Mondanom sem kell, melyik lesz a nagyobb létszámú és e világ mértéke szerint erősebb, de végül e tekintetben is beteljesedik a régi prófécia: „Két nemzetség van a te méhedben, és két nép válik ki a te belsődből, egyik nép a másik népnél erősebb lesz, és a nagyobbik szolgál a kisebbiknek” (1Móz 25,23).

Ebben az írásomban egy olyan fontos területről szeretnék írni, melyben a Krisztussal való találkozásra készülő hívőknek feltétlenül változniuk és erősödniük kell. Ez a terület pedig mennyei elhívásunk.

Szinte felsír a lelkem, amikor újból és újból azzal kell szembeszűlnöm, hogy hívők

ÚJJÁSZÜLETETTEK VALLASOSAK

nagy csoportja úgy várja az Urat, mintha Ő itt, ezen a földön akarná megvalósítani örök országát, és eltörölni minden köny-

nyet, fájdalmat és gyászt. Emberek ezreinek inog meg a hite a különféle próbák, tragédiák, vagy egyszerűen csupán kényelmetlenségeik súlya alatt. Nem kevesen ezek hatására el is szakadnak a hittől. Keresztyénnek nevezett filmek próbálnak bugyuta válaszokat adni a különböző, minket ért veszteségekre, miszerint Isten ismeri az Ő titkait, Ő tudja,

hogy mit miért enged meg az életünkben, de mi a velünk törtétek ellenére is bizunk benne. Ez igen sokat adhat némely esetben egy elcsüggedt léleknek (hacsak nem okoz több bajt, mint jót), de a Bibliához viszonyítva szánalmasan sovány vigasz. Mások arra bátorítanak evangélizációs buzgalmukban, hogy Istennel minden megváltozik, velem boldog és kiegyensúlyozott leszel, Ő mindenben megsegít, velem anyagi gondjaid és betegséged is köddé válnak. Ez nem igaz.

Sokszor gondolkodtam keserű szívvel azon, hogy az általam tartott evangélizációkon miért térnek meg oly kevesen. Úgy örülnék megtérők sokaságának, de ez a kegyelem szolgálatom eddigi 20 éve alatt - egyetlen kivétellel - nem adatott nekem. Majd felismertem egy nagyon fontos tényt. A megtérések nagyban függenek attól az üzenettől, amit hallgatóinknak átadunk. Egy „kisminkelt”, „feldíszített”, „más” evangéliummal nagy sikereket lehet elérni rövid idő alatt. De a mi Urunk, Jézus Krisztus evangéliuma csak azoké lehet, akiknek felülről megadott, hogy értsék. Erről az evangéliumról egy felebarátom azt mondta egyszer: „Lajos, a te Istened egy embertelen Isten.” Ha az emberséges alatt evilági gondolkozást, érzelmeket és indulatokat értünk, akkor ez a megállapítás feltétlenül helytálló. A mi Urunk családokat szakított szét, hogy a tanítványait maga mellé vegye. Amikor némelyek haza vágyakoztak, azokat azzal bátorította, hogy „...ha valaki az eke szarvára veti kezét, és hátra tekint, nem alkalmas az Isten országára” (Lk 9,62). A mi Urunk azt

mondta, hogy: „*Ha valaki én hozzám jő, és meg nem gyűlöli az ő atyját és anyját, feleségét és gyermekeit, fitestvéreit és nőtestvéreit, sőt még a maga lelkét is, nem lehet az én tanítványom*” (Lk 14,26). Az én szolgálatom roppant egyszerű. A szószéken csupán vissza kell tükrözsem Isten Igéjét a hallgatónak. De az a tapasztalatom, hogy ez az Ige „hitvány eledel” a ma emberének, melyet utál a lelkük (4Móz 21,5). Természetesen adhat Isten ébredést némelyeknek vagy sokaknak, de alapvetően nem azokat az időket éljük. Amikor arról van szó, hogy Isten szolgál nektek, akkor arra az Istenre szükségük van. De amikor arról, hogy te szolgálj Őt, az már nem tetszik. Pál, megkövezése után, összetört testtel azzal erősítette a tanítványok lelkét, hogy így szól hozzájuk: „*Sok háborúságon által kell nekünk az Isten országába bemenünk*” (Csel 14,22). Ez az evangélium a sok szenvedésen áteső lelkeknek nem kell, bevehetetlen. Csak azok ragadják meg teljes erővel és rendíthetetlen bizalommal, akiknek megadott, hogy értsék az írásokat. Az ördög pedig még ezeket a választottakat is igyekszik elhíttetni.

Testvéreim! A mi elhívásunk mennyei! Ő nem itt készített el a számunkra kincseket, hanem a mennyekben. A Messiás azért hullatta a véré a kereszten, hogy mi a mennyek országába kerüljünk, nem azért, hogy e világban kényelembe helyezzen minket. Hiszem, hogy Isten bármit megtehet a földön. Hiszem, hogy természetfeletti erejével a leghetlenebb dolgokra is képes. De tudom, hogy ő ezt a világot nem akarja megmenteni,

Hírek

Avatás

Balog Árpád és Molnár István testvérek presbiterré, Tóth Nándor testvér diakónussá avatására 2012. június 10-én került sor a Miskolci Belvárosi Baptista Gyülekezetben.

Üveges Gábort és Szendrey Jánost presbiterré, Urbán László testvért pedig diakónussá avatta a Szikszói Baptista Gyülekezet 2012. november 24-én.

Beiktatás

2012. szeptember 2-án Péter István testvér lelkipásztori beiktatására került sor a Békési Baptista Gyülekezetben.

Bemerítés

2012. május 27-én bemerítési ünnepséget tartottak Sopronban. A bemerítő Horváth Rudolf testvér volt.

Víghné Hegedűs Erzsébet bemerítésére június 17-én került sor Szeghalomban. Igét hirdetett Kiss Zoltán krasznai lelkipásztor testvér.

Katona Dávid és Tóth János Márk is a fehér ruhások között állt november 18-án a Miskolci Belvárosi Baptista Gyülekezet bemerítési alkalmán.

Házasság

2012. július 7-én került sor Balog Boglárka és Jobbágy Tamás menyegzőjére Miskolcon a Tetemvári Református Templomban.

Lisztes Laura és Borzási Dániel menyegzője 2012. augusztus 11-én Ipp (Erdély) községben volt megtartva.

Gyermekáldás

Jassó Zsófia: 2012. február 19. (Mariann és Attila gyermeke, Budapest)

Máté Anna: 2012. április 12. (Éva és András gyermeke, Derecske)

Nagy György Előd: 2012. június 25. (Gyöngyvér és Gyuri gyermeke, Parasznya)

Dobos Balázs: 2012. június 26. (Mary és Gyuri gyermeke, Győr)

Farkas Dávid: 2012. augusztus 1. (Judit és Tamás gyermeke, Cegléd)

Urbán Abigél: 2012. augusztus 10. (Magdi és Laci gyermeke, Szikszó)

Szomor Sámuel: 2012. augusztus 25. (Barbara és Gabi gyermeke, Sajólászlófalva)

Kovács Áser: 2012. szeptember 4. (Bori és Tibi gyermeke, Budapest)

Frank Lídia: 2012. szeptember 14. (Kati és Robi gyermeke, Berettyóújfalu)

Kovács Sámuel: 2012. október 30. (Fanni és Gergő gyermeke, Budapest)

Bakai Sámuel: 2012. november 22. (Andi és Laci gyermeke, Békéscsaba)

Alkalmaink

Őszi Csendesnapunkon a Kecskeméti Baptista Imaházban szeptember 22-én Veress Ernő székelyföldi lelkipásztor testvér szolgált közöttünk „Testvérszeretet a gyakorlatban” címmel.

Tábori fórumot tartottunk 2012. október 13-án Bokor községben.

2012. november 17-én Ifjúsági konferenciát szerveztünk Miskolcon. A nap témája: „Közösségi törpék és társtalan óriások” volt.

Hajnalfény

Mindnyájan elhagytak

„Mindnyájan... megbotránkoztok énbennem!” (Mt 26,31)

Tanítványainak mondta ezt az Úr azon az éjszakán, amikor a főpap és a vének által küldött fegyveresek foglyul ejtették. Így történt, hiába fogadkoztak mind, köztük Péter is, aki aztán háromszor megtagadta, hogy ismeri Mennyei Pásztorát (Mt 26,75). Erre kell számítani az Úr minden hűséges követőjének. Pál apostol írja: „Mindnyájan elhagytak, de az Úr mellett állott, és megerősített engem, hogy teljesen bevégezzem az igehirdetést” (2Tim 4,16-18). Ha hűséges maradsz az Úrhoz, előbb-utóbb neked is el kell szenvedned ezt a „jámbor” hűtlenséget, éppen szeretteid részéről (Márk 6,4)!

Mert a megtért (Jóel 2,12-13), újonnan született hívők (Jn 3,3-7) szívébe, aztán szájába Isten adja a bizonyágtétel Igéit (Jer1,4-9). Ez sem több, sem kevesebb nem lehet, mint ami a Bibliában írva van, és erre mindig Isten Szellemé emlékeztet (Jn 14,26). Akik ezt vállalják, élnek, és hirdetik, azoknak sok háborúságot kell ezért elszenvedni (Mt 5, 10-12). Egyrészt a megtéretlen, mégis kereszténynek mondott vallásosaktól, akik vallják hogy Istent ismerik, de cselekedeteikkel tagadják (Tit 1,16), másrészt a bukott hívőktől, akik a kapott hitet megtagadták (1Tim 5,8), és ártalmasabbak a megtéretleneknél (Róm 16,18).

Hogyan jut ilyen állapotba egy megtért hívő? Úgy, hogy engedményt ad az ósátyáktól örökölt (1Pét 1,18-19) bűnös, óemberi természetének, pedig ezt folyamatosan öldökölni kellene (Kol 3,5-10). Még mondja a hallgatóságnak ami bib-

likus, de már nem cselekszi. Egy idő után már nem mondja, aztán már nem is hallgatja az ájtatos szólásokat. Vannak a hit dolgában hajótörést szenvedettek között olyanok is sokan, akik rossz lelkiismeretük megnyugtató végett, továbbra is látogatnak olyan gyülekezeteket, ahol megelégednek a kegyesség látszatával, de megtagadják annak erejét (2Tim 3,5). Ezek előtt előbb-utóbb már nincs tisztessége azoknak, akik megmaradtak az Istentől kapott (Ef 2,8) biblikus hitben (Mt 13,57).

Kik lehetnek mentesek a „kegyes” tévelygéstől? Csak olyan megtértek, akik biblikus testvéri közösséget ápolnak, legalább két vagy három újjászületett hívővel (Mt 18,20). Mert az Úr jelenlétében nincs helye alszent siránkozásnak, bölcsekedő hívalkodásnak. Azt mondják, amit az Úr ad szájukba, szívbeli töredelemmel vagy örömmel, egymást is féltőn szerető határozott intellemmel, vagy együttérző vígasztalással. Istennek hívő gyermekei és tanítványai csak így, az Úr jelenlétében erősödhetnek egymás hite által (Róm 1,11-12).

Az erdélyi gyülekezetekben tapasztaltam, milyen az Úr által munkált ébredés, mikor nem ketten vagy hárman épülnek együtt a hitben, hanem szinte mindannyian. Mikor nemcsak ajkaikkal tisztelik az Urat (Márk 7,6). Segítsen az Úr ezt hívő reménységgel várni a hűségeseknek, várva az ébredést, az ájtatoskodó képmutatók megtérését, a bukott hívők helyreállítását. Ilyen hívő reménységgel vagyok valamennyi gyermekem és unokáim felől is.

id. Frank Sándor, Karmiel-Izrael

ahogyan test és vér sem örökölheti Isten országát. Isten azt üzent nekünk Fiában, hogy a világ egy süllyedő hajó, és nem fog megmenekülni. Csak azok fognak megmenekülni, akik hisznek Jézus Krisztusban. Isten nem a világot akarja megmenteni, hanem Téged, Bűnös! Egyetlen kincset sem sajnál alászállni, melyek felett Te siránkozol, Te vagy az egyetlen kincse! Utánad eljött e veszendő

világba, hogy halála által végre meggyőzzön Téged arról, hogy e világban minden hiábavaló, csak a számodra felkínált kegyelem nem. És Te még

mindig földi dolgok után vágyakozol? Hogyan lehetséges ez egyáltalán?

A feleségemet, akivel e világ egyik legboldogabb közösségét éljük meg, és 11 gyermeket nevelünk, pár hete megkérdeztem: „Szerinted én elhagynálak téged az Úrért?” Tudjátok mit felelt? Nem gúnyosan, hanem nagyon komolyan és gondolkodás nélkül csak ennyit mondott: „Az biztos!” Tudom, hogy az Úrért ő is kész lenne feláldozni bármit, mint Ábrahám tette Izsákkal. Miért van ez így? Mert a mi elhívásunk nem e világra szól, hanem mennyei. Mi nem itt a földön várjuk Isten ígéreteinek beteljesedését, hanem odafönt. A Zsidókhöz írt levélben az Ige így nevez meg minket: „mennyei elhívásnak részesei”. Természetesen

Atyánk sok-sok áldását ontja ránk itt is, melyekkel élünk, és ezért nem lehetünk eléggé hálásak neki. De ez nem az úticél, hanem csak az út. Ezen haladunk a cél felé. De mi a cél, mi a jutalom? Ő maga, a mi Urunk Jézus Krisztus. Akinek pedig ez nem elég, az csupán harminc ezüst erejéig képes Őt követni, akár nyereségként kapja, akár veszteségként éli át. Földi pályafutásunk egyetlen oka a

Neki való szolgálata. Erről Pál így nyilatkozik csodaszép vallomásaiban a Fil 1,21-25-ben:

„Mert nékem az élet Krisztus, és a meghalás nyereség. De ha e

testben való életem munkámat gyümölcsözteti: hogy melyiket választam, meg sem mondhatom. Mert szorongattatom e kettő között, kívánván elköltözni és a Krisztussal lenni; mert ez sokkal inkább jobb; De e testben megmaradnom szükségesebb ti érettetek. És ebben bízva, tudom, hogy megmaradok, és együtt maradok mindnyájatokkal a ti hitben való gyarapodástokra és örömtökre”. Ha ebben a hitbeli felfogásban élne minden keresztyén, akkor egész földi életünk és szolgálatunk másként alakulna. Hadd írjak le itt egy kis példát erről. Ha ketten elmegyünk vásárolni 1000-1000 forinttal, és ez nekem az utolsó ezresem, de neked van otthon még egy tele zsákkal, akkor mi

lesz a kosarunkban? Az enyémben kenyér és szalonna, mert nekem úgy kell beoszzam a pénzemet, hogy tudom, hogy nincs több. A tiédben édesség és ajándék-tárgyak, mert te tudod, hogy otthon van még pénzed, nincs miért takarékoskodnod. Ha egy hívő a szívében erős, és látja a láthatatlant, akkor nem képtelen eltékozolni az életét az Úrért, hiszen tudja, hogy lesz folytatás, nem is akármilyen. Akiben ez a reménység csekély, az félti az életét a veszedelemtől, és menti a menthető. Ezért van az, hogy sok hívő úgy igyekszik berendezni az életét, mintha itt kellene eltöltenie az örökkévalóságot. De vessük csak a reménységünket Belé, és ígéreteibe. Életvitelünk, szolgálatunk, nyomban megváltozik.

Tisztában kell lennünk azzal, amit az Úr Jézus mondott: „E világon nyomorúságok leszen; de biztatok: és meggyőztem

a világot” (Jn 16,33). Ez a Jézus Krisztus evangéliuma! Ugyan mit várhatunk mi ezek után itt e földön? Ugyan hogyan vetemedhet bárki is odáig, hogy számon kérje Őt nyomorúságaiért? Hát kihez tértek meg a megtérők? Hát milyen evangéliumhoz? Ő felkészített minket, de mi nem vagyunk készek. Ő mindent előre megmondott, de mi csak úgy vagyunk szavaival, mint a tizenkettő. Hiába mondta nekik. Hát nem olvasunk Bibliát? Hát mi készítünk Istent a saját képmásunkra? Ó, hová jutott, Uram, a Te szent néped?! Könyörülj rajtunk, kérünk!

„Kemény beszéd ez, ki hallgathatja Őt?” (Jn 6,60) Azok, akiknek megadott, hogy érthessék a mennyek országának titkait (Mt 13,11). Úgy vélem testvéreim, hogy eljött az ideje annak, hogy „az odafelvalókkal törődjétek, nem a földiekkel” (Kol 3,2)!

Gál Lajos, Szeghalom

Mindent vagy semmit!

Amikor a mi Urunk Jézus Krisztus földi testet öltött, ennek odaáldozása által örök váltságot szerzett a benne hívő megszenteltek számára (Zsid 10,10-14). Csak a valóban megtértek (Jóel 2,12-13), akiket Isten Szelleme betöltött (ApCsel 2,1-4), új és örök életet kaptak, érthetik helyesen a fenti két kifejezés biblikus kapcsolatát. Ez a két jelző a biblikus hívő élet két szélső határa. Miután megtértél, a te Urad ad erőt, hogy képes

legyél érette mindent elszenvadni. Aki elveszi, ami a tied, nem kéred vissza, ha megüt, azt is tűröd (Luk 6, 29-30, Kol 1,24). Emberek elleni fegyvereid a szelíd beszéd (Péld 25,15; Mt 10,16), és a kép-mutatás nélküli szeretet (Mt 5, 44, 1Kor 13,1-13). Amint a hitnek ezt a szép har-cát naponta vállalod, akkor Istennek minden fegyverével ellene állhatsz az ördögnek (Ef 6,10-17). Úzheted a gonosz szellemeket, melyek az emberek

ideig békében élhettek és munkálkodhat-tak Erdélyben.

I. Rákóczi György azonban nem mindenben volt olyan kegyes, mint Bethlen. 1631-ben a gyulafehérvári ország-gyűlésen a fejedelem meghagyta az anabaptisták jogait, de a szász városok-ban megtiltotta az iparcikkek árusítását.

1625. augusztus 25-én kelt privilégium-mot, mely szabad árukirakodást is biztosít-tott számukra, az erdélyi szászok nem nézték jó szemmel, és ettől kezdve ellen-ségesen viselkedtek a habánokkal szem-ben. A fejedelem a szászok erélyes tiltakozására 1631. június 5-én vissza is vont a privilégiumot.¹⁵ A Gyulafehérvárott kiadott 40. tc. az egyes iparcikkek értékesítési árát szabályozta. Alvincon a következő szakmák működhet-tek az árjegyzék alapján: takács, szabó, kalapos, cipész, bognár, késes, szijgyártó, kovács, lakatos, tímár, fazekas. Bethlen élete végén előszeretettel vette igénybe anabaptista orvosának gyógyvizes kúráját.

Közben a szobotishti telepet újra fosz-togatni kezdték, és a közösség vezetői az új fejedelemnél, I. Rákóczi Györgynél kértek oltalmat. A fejedelem Szobotisztról és Csejtéről több hutteri testvért a saját birtokaira telepített.

1645. augusztusában I. Rákóczi György óriási kiterjedésű birtokából Sárospatakon négy összefüggő telket és szántóföldet, szőlőt adott nekik. Nem a hutteriek iránti szimpátia vezette e lépésben, sokkal inkább iparpolitikai tervei lebegtek szeme előtt. 1647. december 17-én kelt adománylevelében így ír: „Sárospatakon a Helycze nevű utcában confertaltuk... az új keresztények lakóhelyét, melyben már benn is vannak... országunk lakosainak hasznára válnak, hogyha itten is

érvényesíthetik az ügyességüket”. A földek és a szőlő terméséből tizedet adtak, az iparcikkeket féláron értékesítet-ték. Adómentességet élveztek. Híresek voltak sárospataki orvosai. I Rákóczi fejedelem neje telkekkel gyarapította a hutteri telepet. Cserébe ők szorgalmas munkával hálálták meg jóindulatát. Lórántffy Zsuzsanna halála (1660.) után nem sok idő múlva megjelentek a jezsuit-ák, így sorsuk újra rosszra fordult.

(Folytatjuk)

Elek Sándor, Berettyóújfalú

1. Katona Imre: Habánok Magyarországon. Gesta Könyvkiadó. 2001. 5.
2. Kirner A. Bertalan: Baptista nyomokon. Budapest. 1938. 4.
3. Kirner A. Bertalan: Baptista Krónika. Budapest. 1935. 78-79.
4. Katona Imre: Habánok Magyarországon. Gesta Könyvkiadó. 2001. 5-8.
5. Kirner A. Bertalan: Baptista nyomokon. Budapest. 1938. 5.
6. Kirner A. Bertalan: Baptista Krónika. Budapest. 1935. 36.
7. Kirner A. Bertalan: Fischer András (1523-1540) bap-tista vértanú. Budapest. 1942.
8. Kirner A. Bertalan: Baptista Krónika. Budapest. 1935. 58-59.
9. Szebeni Olivér: Anabaptisták. Magyarországi Baptista Egyház. 1998. 105.
10. Kirner A. Bertalan: Baptista Krónika. Budapest. 1935. 64-67.
11. Kirner A. Bertalan: Baptista Krónika. Budapest. 1935. 73-75.
12. Szebeni Olivér: Anabaptisták. Magyarországi Baptista Egyház. 1998. 110-116.
13. Katona Imre: Habánok Magyarországon. Gesta Könyvkiadó. 2001. 22-24.
14. Kirner A. Bertalan: Baptista Krónika. Budapest. 1935. 112-113.
15. Katona Imre: Habánok Magyarországon. Gesta Könyvkiadó. 2001. 24-25.

általuk készített gyógyszerek, melyeket mázas cserépedényben tartottak.

I. Miksa magyar király és II. Miksa német-római császár idejében az anabaptista telepek viszonylagos nyugalomban élhettek. 1593-ban megkezdődött a 15 éves török háború, ezzel párhuzamosan az ellenreformáció is. Rudolf császár 1578-tól vallási türelmetlensége jegyében hozott rendeleteket. Felemelték a hutteri udvarok adóit. Újra felerősödtek az üldözések. Basta hadai ugyanúgy sarcolták a habán udvarokat, mint a törökök, de Bocskai hajdúi is sok foglyot hurcoltak el. Volt például olyan eset, amikor csak Zwicelberger János, hutteri orvos közbenjárása után szabadították ki a habánokat. A habán orvosok ugyanis a főurak és nemesek közt nagy tiszteletnek örvendtek.¹²

A már említett fehérhegyi csata által elindult menekülthullám igazán 1621-ben bontakozott ki. Előbb Csejtére, majd Vagyócra, 1622-ben pedig Szobotisztre, Broczkóra, Vittencre, Kosztolányra, Lévárdra költöztek Dittrichstein érsek üldözése elől. Ezeket a csoportokat később továbbiak követték, melyeket Bethlen Gábor Erdély fejedelme saját fejedelmi birtokán, Alvincon telepített le.

Bethlen elsősorban gazdasági megfontolásból látta szükségesnek a jó mesterek behívását, amit Szalárdi Siralmas krónikájában így említ: „az országba idegen országbul nagy költséggel mindenféle jó mesterembereket, tudós fundálókat, kőmivéseket” hozatott, „akik használtak mind a fejedelemnek s mind az országnak”.

1621. január 18-án indult el az első csoport Szobotisztról Csejtére, majd innen Bélyd Kelemen ezredes - Bethlen paran-

csára - 18 megrakott szekérrel 70 katona kíséretében Alvincra kísérte őket, ahová 1621. szeptember 21-én meg is érkeztek. Itt az újabb csoportok érkezése után az egyik legnagyobb telepük alakult ki.¹³ Bethlen az 1622. évi májusi kolozsvári országgyűlésen már az alvinci új keresztények jogaival is foglalkozott:

„Az új keresztények is, kik most itt benn vadnak és ezután is bejönnek őfelsége engedelméből, az minémű helyet és szabadságot Ő felsége adott nekik, az statusok is annak consentialnak és confirmáják articulusokban.” „Az mely új keresztyének, kegyelmes urunk, Felséged jó akaratjából az országba bejöttek és immár ugyan meg is telepedtenek, Felséged kegyelmes parancsolatja szerint azoknak állapotjukról országul így végeztünk, hogy azoknak az új keresztyéneknek, és az kiket maguk mellé ezután behozhatnának is ez országban, minden névvel nevezendő mesterségek szerint való munkájukat szabadon excercealhassák. Áz melyet penig tudniilik Alvinczet Felséged nekik rendelt, abban az helyben religójokat is az ő szokásuk szerint szabadon excercealhassák, és senki őket abba meg ne háborítsa, az ország közé (sic) semminémű adózással ne tartozzanak, valakik az Felségedtől rendeltetett helyen, tudniilik Alvincon fognak lakni, hanem az mint Felséged nekik adott privilegiumokban decralát hozzájuk való kegyelmességet mi is országul consentialunk és abban megtartjuk.” Megerősítve Bethlentől május 23-án.

Ez a törvény azért is volt fontos, mert ez volt az anabaptisták első olyan törvénye, mely teljesen szabad vallásgyakorlatot és adómentességet biztosított a számukra Magyarországon.¹⁴ Ezek után hosszú

testét-lelkét gyötrik (Mt 10,8). Isten szába adja igéjét, hogy hirdesd a megtérés evangéliumát közel és távol élők számára (Ézs 59,21).

Az előbbiekből semmit sem cselekedhetsz az Úr Jézus Krisztus nélkül, csak ha meggyűlöled előbb a saját öröklött bűnös testiességedet, aztán ugyanezt minden ember életében, mert ez a tanítványság alapfeltétele (Luk 14,26), és ezzel adsz teret Megváltódnak (Gal 2,20). Ő pedig képessé tesz, hogy vállald az Ő szenvedéseiből rád eső részt (Kol 1,24). Minél engedelmesebb tanítványa leszel az Úrnak, annál többet kell

sz szenvedned az emberektől, közöttük a megtért, ám aztán a hitet megtagadó, és újra testiessé vált hívóktól is (1Tim 5,8). Hűséges szolgálatod, és az ezzel együttjáró szenvedéseid arányában fogsz részesülni földi szolgálatod után az Ő mennyei és örök dicsőségéből (Róm 8,16-18). Ezt példázza Pál apostol élete is. Előbb úgy fogadták, mint Isten küldöttjét, aki megtérésre segítette őket (Gal 4,13-15). Később némelyek megtagadták a hitet, megalkudtak megtéretlen bálványimádók elvárásaival, hogy a Krisztus keresztyéért ne üldöztessenek (Gal 6,12-14). Ezek mondták Pál leveleit keménynek, jelenlétét erőtelennek, beszédét pedig silánynak (2Kor 10,10).

A mi Urunk élete által megváltottak földi szolgálata ma is oly nehéz, olykor „életveszélyes”, mint az első tanítványok, mint az első megtértek idején (2Kor 6,4-10,11; 24-30; 12,7-10). Legyél ennek tudatában, amikor a te életedben is eljön annak ideje, hogy nem számíthatsz senkire azok közül, akik korábban ragaszkodtak hozzád (2Tim 4,16-18). Elégedj meg Megváltód változatlan

szeretetével, vigasztaló és megtartó kegyelmével! Ne feledd, hogy hitednek szép harcát vállalva koronát kapsz jutalmul a Mennyben (2Tim 4,7-8; Jel 21,7; 22,4)!

Összefoglalva:

míg haza nem visz az Úr a Mennybe, csak egyetlen embert kell öldökölnöd kitaróan, a saját öröklött bűnös, istentelen és embertelen testiességedet. Csak akkor leszel képes vállalni a rád eső részt Megváltód szenvedéseiből, és végezheted szép szolgálatodat az emberek iránt szelíd szeretettel sokak javára, sőt üdvére, a te Uradnak pedig örömére. Csak így lehet részed neked is, testvérem, földi életed után abban az örök dicsőségben, amelyre szeretettel elhívta övéit a mi Urunk. Ő segítsen szolgálatodban Téged is, engem is, és akkor hamarosan találkozhatunk a Mennyben! Úgy legyen, Ámen! (Fil 4,13)

id. Frank Sándor, Karmiel-Izrael

Bizonyságtétel

Életutam (3. rész)

A ház építéséhez szükséges kiadások igen megpróbálták a szűkösen mért, egy keresetből levő pénzünket, így a megpróbáltatások sem hiányoztak életünk-ből.

Annak ellenére, hogy az Úr Jézus minden napra annyira kirendelte a szükségéseket, hogy mindig annyi élelmet fogyasztottunk, amennyi jól esett, és a házhoz is a legfontosabbakat csodálatosan kirendelte, mégis előfordult, hogy hálaadás helyett aggodalmaskodás került előtérbe nálunk. Ilyenkor minden alkalommal meg kellett szégyenülnünk, mert az Úr Jézus csodálatosan bebizonyította, hogy nem késik el a segítséggel, akkor sem, ha megpróbáltatásokat enged ránk. Ezt is azért teszi, hogy hitünket növelje.

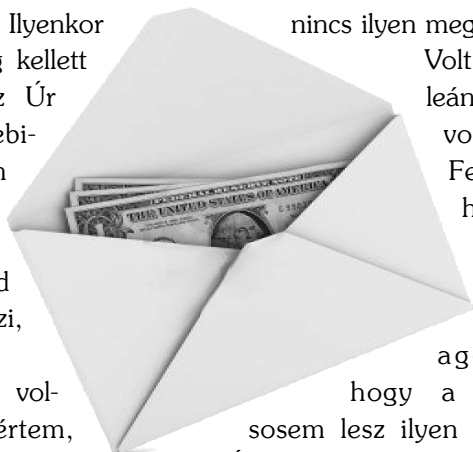
Amikor pénzhányban voltunk, kölcsön nem kértem, mert tudtam, hogy ilyen szegény, nagy családnak nem szívesen ad kölcsön senki, mert arra gondol, hogy nem fogja visszaadni. Azért lehetünk nagyon hálásak az Úr Jézusnak, hogy Ő tudja, hogy szegények vagyunk, és hogy mire van szükségünk, és legtöbbször kirendelte, mielőtt kértük volna Tőle.

Az is előfordult, hogy levelet találtunk

a postaládában, nekünk címezve, feladó nélkül, és annyi pénz volt benne, amennyire éppen akkor nagy szükségünk volt. Ma sem tudom, ki volt a feladó, de azt tudom, hogy olyan valaki volt, aki alkalmas az Úr Jézus kezében arra, hogy az Úr rábizzon olyan javakat, melyeket elkérhet tőle olyankor, mikor Ő segíteni akar az Ő rászoruló gyermekein. Hála legyen ezért az Úr Jézusnak, mert ilyen megtapasztalásban csak a szegényeknek van részük! Akiknek mindenük megvan, nincs ilyen megtapasztalásuk.

Volt úgy, hogy egyik leányunk részére kellett volna ruhát venni. Feleségem az imaházban az egyik kislányon meglátott egy szép pulóvert, elfogta az aggodalmaskodás,

hogy a mi leányunknak sosem lesz ilyen szép pulóvere. Az Úr Jézus már előbb gondoskodott róla, mert ekkor már úton volt a postai csomag, ami mikor megérkezett, megszeppenülve kellett látnunk, hogy az Úr Jézus még a méreteit is tudta a kislánynak, mert éppen rávaló ruhák voltak benne, és még szebb pulóver, mint az imaházi kislánynak. Itt is csak ámultunk, vajon ki ismer minket Aszódon, mert

be Pozsony megye északi részébe, ahol Alsódiósdon, Berensváralján és Kuttiban adott nekik majorságot. Bakyth Nyitra megyébe telepítette be őket, Holics, Sasvár, Szobotiszt községekbe. Ennek első számú oka az volt, hogy kiváló szakértelemmel rendelkeztek.⁹

Időközben Ferdinánd király 1546-tól rendeletet adott ki a anabaptisták üldözésére, amit a 1548-as pozsonyi XI. tc. megerősített: „Az ANABAPTISTÁKAT és a kálvinistákat a királyi felség intelme szerint, akik még az országban maradtak, mindenféle birtokból és helyből el kell űzni...” Később már Ferdinánd így fogalmaz: „Az anabaptistákat és a kálvinistákat irtsák ki!”¹⁰

Nyáry Ferenc csak távozásra szólította fel őket, így Nyáry halála után kezdtek vissza-szivárogni volt birtokaikra. Bakyth Péter viszont nagy üldöztetésbe kezdett, aminek a szörnyűségeit Kramer Mihály 1562-ben meg is örökítette 68 versszakából álló énekében. Az ének német nyelven íródott melynek magyar fordításából az 1., 5., 68. versszakot közöljük:

1. vers: Most figyeljetek. Énekelni akarok. Nagy szenvedésről. Fájdalomról, amely a szívet csaknem megrepesztette. Bakyth Péter földesúr alatt nagy üldöztetés ért bennünket Magyarországon. Semmi kímélet nem volt még a beteg és öreg iránt sem.

5. vers: Az erőtlen, a béna, a nyomorulttal szemben is erőszakot használtak. Nem volt semmi szánalom; annak dacára sem, hogy borzalmas

hideg tél volt. Kénytelenek voltunk házainkat elhagyni az anyákkal és a gyermekekkel együtt, nyomorúsággal, éhséggel. Elrabolták mindenünket. Mint az űzött vadak, az erdőbe menekültünk.

68. vers: A legnagyobb szenvedés van rajtunk, de Isten számba veszi azt. Szavára még a csapás is áldás lehet. Maradjunk azért szilárdan mellette. Hűen, míg elhozza a szenvedés végét. A hűséges kitartás jutalma az örök élet. Ámen.¹¹

Habán telepeket találunk az ország más területein is a Batthyányak birtokain. Batthyány Boldizsár Németújvár környékén, Dávidházán, Szalókon és Rohoncon telepíti le őket. Itt nagy mennyiségben állítottak elő kobaltkék edényeket, amelyek nagyon keresett cikkek voltak. A habán orvosok is nagy népszerűségnek örvendtek.

A habánokat megtalálhatjuk Nádasdy birtokain is, aki 1554-től Nyugat-Magyarország leggazdagabb főnemese, egyben nádor volt, és szintén árutermelésre törekedett. Ehhez kellett számára szakképzett gazdálkodók, jó iparosok. Nádasdy Tamás a vallás és a reformáció kérdésében türel-

met és megértést gyakorolt. Nádasdy birtokain a legfőbb ipari tevékenységeket az ácsok, bognárok, kádárok, ónosok, bádogosok, vincellérek biztosították. Kályhákat javítottak, jártasak voltak a szőlőtermesztésben, kovácsmesterséget is űztek. Itt is népszerűek lettek orvosai, és az

Egyháztörténeti szemelvények

Habánok Magyarországon

A magyar, a cseh, a szlovák, és a román szakirodalom habánnak nevezi az anabaptistákat és készítményeiket. Míg az anabaptistákat újkeresztényekként is emlegetik, készítményeiket minden esetben habánnak hívják.¹ Ezek az elnevezéseken kívül a források említik a botos, anabaptista, visszakeresztelkedő eretnek, cseh-morva-anabaptista, újakeresztelt, újeretnek, svedleri eretnek, keresztségsíméltők, Frates moravi szekta, eretnek szekta neveket is.²

Érdekes módon a Nádasdyak forrásaiban kalugyerként nevezik őket, talán a görög-keleti papokra emlékeztető ruhájuk miatt, melynek jelentése „jó öregek”.³

A habán tárgyak a 17-18. századi levéltárainkban azonban nagyjából újkeresztény néven szerepelnek. Például újkeresztény kés, újkeresztény földedény, stb.

A habán név eredetéről többféle felfogás él. Ami a leginkább elfogadott, hogy a habán név a haushaben német szóból keletkezett, aminek a jelentése: házközösség.⁴

A magyarországi habánok valójában hutteri anabaptisták voltak, akik elsősorban a harminc éves háború következményeként kényszerültek elhagyni a cseh-, és morvaországi habán telepüket.

1620. november 8-án a fehérhegyi csatában a cseh erők tragikus vereséget szenvedtek II. Ferdinánd csapataitól, amely a protestánsok üldözésével és azok vagyonainak elkobzásával járt együtt.

A levéltári adatok szerint az első anabap-

tista csoportok már 1523-ban munkálkodtak Magyarországon. Valószínűsíthető, hogy nem a hutteri irányzathoz, hanem valamilyen más anabaptista irányzathoz tartozhattak. A feljegyzések szerint Schrötter Kristóf Eperjesen prédikált, amit Luther nem nézett jó szemmel. Meggyőzésére elküldte Kisszebeni Jánost, aki viszont szintén Schrötter tanítványa lett.⁵ Ezek után több levéltár is őriz feljegyzéseket Magyarországon történt anabaptista üldözésekről. 1528-ban a pozsonyi hatóság két anabaptistává lett egykori szerzetesét getett meg. A kassai levéltárban pedig egy 1528. augusztus 28-án kelt levél rögzíti anabaptista lányok égetését: „...sokan megölettek, akik között voltak tizenhat esztendő és idősebb hajadon leányok, akik mind énekszóval és derült arccal mentek a halál elé”.⁶

Fischer Andrásról már többet tudunk, pl. Kirner A. Bertalan⁷ könyvéből.

Fischer a németül beszélő Felvidéken és az alsó-magyarországi bányavárosokban munkálkodott. A lőcseiiek közül sokan követői lettek. A kis „újakeresztelők” csoportját azonban hamarosan elkezdték üldözni. Ferdinánd király 1540 körül ismét támadásba lendült a morvaföldi anabaptisták ellen. Fischert pedig a gömöri főispán, Bebek Ferenc - aki így személyes sérelmein is elégtételt szerezhetett⁸ - a krasznahorkai vár fokáról a mélységbe dobatta.

A hutteri irányzat első csoportjait Nyáry Ferenc és Bakthy Péter 1546-ban hívta

ott adták fel a csomagot.

Máskor hasonló csomag jött Egyházaskozárról, teljesen ismeretlen feladótól. Kaptunk még ruhát is, élelmet is, nyugatról érkezett UNRA csomagból is, és még sok más helyről az Úr Jézus gondoskodása folytán.

Eljutott hozzánk a hír a községi kommunista pártgyűlésekről, hogy a Dobos családon csodálkoznak, hogy 12 gyerek van, az apjuk egyedül keres, és mind rendes ruhában jár, rendes magaviseletű gyerekek, jó tanulók, és még tovább is tanulnak ipari iskolába, középiskolába, főiskolára, még egyetemista is van közöttük. Az állomásfőnököm mikor olvasta az újságban az egyik gimnazista fiamnak az írását, elfogta az irigység, és azt mondta: nekem két gyermekem van, és miért nem tudnak ezek úgy tanulni, mint azok a nagycsaládos gyerekek? Ezért is az Úr Jézusé legyen a hála és dicsőség!

Volt úgy is, hogy karácsony következett, és feleségem sírdogált. Azt mondta, hogy ilyen karácsonya nem lesz senkinek, mert nem volt pénzünk a karácsonyi bevásárláshoz. Én vigasztaltam, és mondtam neki: „Ne sírj, az Úr Jézus gondot visel rólunk!” - de nem volt semmi kilátás rá, hogy hogyan. Még aznap délután hozza a postás a pénzes-utalványt, amelyen olyan összeg volt, hogy elég volt az ünnepi bevásárláshoz. Olyan helyről jött, ahonnan egyáltalán nem várhattuk.

Minden ilyen esetben, és azóta is, mikor rá gondolunk, az Úr Jézus szeretet-

teljes gondoskodására, a hála könnyei jelennek meg a szemünkben, mert nem érdemeink szerint cselekedte ezt velünk.

Nagyon hálás vagyok az Úr Jézusnak azért is, hogy amikor sokaktól ezt kell hallanom, hogy az iskolában félre-nevelték gyermekeiket, és az én gyermekeim is azokba az iskolákba jártak, és az Úr Jézus megtartotta őket, nem lett köztük egy sem züllött életű, mindegyik hasznos tagja, gondviselője családjának, és tisztelettudó velünk szülőkkel és más emberekkel szemben. Ez is az Úr Jézus munkája az életünkben, mert amíg felnevekedtek, velünk együtt tapasztalták meg szerető gondviselését. Hála legyen szent nevére!

Azért is nagyon hálás vagyok, ahogyan az Úr Jézus kirendelte segítőtársamul a feleségemet, és egész életútján kegyelmében hordozta. Megtérésem előtt sem voltam udvarló típus. Nem szórakoztam lányokkal. Aztán mikor megtértem, és az Igét tanulmányoztam, nagyon jónak találtam, hogy Isten szerez az embernek segítőtársat - hozzáillőt. Ezután nagyon vigyáztam arra, hogy ne legyen olyan feleséget vegyek, akit nem Isten szerez számomra. Voltak ajánlgatások, amelyektől elhatároltam magamat, és imádkoztam azért, hogy Isten rendelje ki részemre a segítőtársat.

Isten vonzalmat adott egy hívő lány felé, akit feleségül is vettem, akivel 51 és fél évet éltünk együtt, szeretetben. Valóban hozzám illő segítőtársat kaptam benne az Úr Jézustól!

Mielőtt elmentem volna megkérni a kezét későbbi feleségemnek, azért imádkoztam, hogyha netalán ez a felé irányuló vonzalom nem az Úr Jézustól volna bennem, akkor mikor megkérem, ne mondjon igent. Ez engem nem fog bántani, hanem örülni fogok, hogy az Úr Jézus ilyen formán vezeti utamat. Amikor elmentem hozzá, azonnal közöltem vele, hogy feleségül szeretném venni. Ő azt válaszolta, hogy addig nem ad választ, amíg ő is meg nem kérdezi az Úr Jézust. Ekkor én elmentem, és adtam neki elég hosszú időt az imádkozásra, és

én is tovább imádkoztam azért, hogy ha Isten nem őt szerezte nekem, akkor nemmel válaszoljon. Azzal váltunk el egymástól, hogy majd a levelemre írt válaszában fogja megírni, hogy feleségül jön-e hozzám, vagy nem. A válasz igen lett.

Ezután azon voltunk, hogy miután beteg édesapjától is megkértem, a lehető leghamarabb megtartsuk a menyegzőt. Megtörtént az eljegyzés, és már a menyegző időpontját is kijelöltük. Közben az édesapját hazahívta az Úr. Emiatt a gyász miatt meg kellett hosszabbítani a jegyesség idejét, így a menyegzőre 1944. február 7-én került sor.

Annakidején, amikor feleségemet magamhoz vettem, mindketten úgy vettük, hogy Isten a gyermeket áldásként adja a

szülőknek. Ennélfogva megegyeztünk abban, hogy annyi gyermeket fogunk fogadni el Istentől, amennyivel meg akar bennünket ajándékozni. Ezt az elhatározásunkat a lelkünknek ellensége mindenáron meg akarta akadályozni. A kísértő sok esetben felhasznált ellenünk jóakarátú, laza hívó életű öreg néniket, akik mikor egy-egy gyermekünk megszületett, figyelmeztettek bennünket, hogy mostmár elég legyen ám! Ne legyen már több, és kinevettek bennünket azért, hogy sok gyermekünk született. De a mi Urunk, akitől kaptuk őket, bebizonyította, hogy nem úgy van, ahogyan ők mondták, hogy tönkre megy a feleségem. Mert aki csak látta, és megtudta, hogy 12 gyermeket felnevelt, csak csodálkozott, hogy sokkal jobban néz ki, mint sok anyuka, aki csak egyet vagy kettőt nevel fel.

Megpróbáltatásinkban is mindig megtapasztaltuk az Úr Jézus segítségét. Amikor megszületett az első kisfiúnk, olyan betegséget kapott, hogy felhólyagosodott a bőre, úgy, mintha lett volna forrázva, és tizenöt napos korában hazaszólította az Úr Jézus.

Amikor megszületett a negyedik gyermekünk, akkor még háznál szültek a kismamák, és feleségemnek a szüléskor problémája lett, és a bábaasszony, aki

Szellemed által lehet megismerni, de én erre vártam hónapokon át! Úr Jézus Krisztus! Téged azok ismernek igazán, akiknek kijelented magad, mindenki más hamis Jézust tisztel. Én a Te kijelentésedre, szabadításodra vártam! Ó miért nem ismerhettelek meg, miért nem lettél az én Megváltóm?"

Idáig jutottam, amikor megkezdődött az istentisztelet. A prédikáció, s a bizonyágtételek az Úr Jézus Krisztusról szóltak. Semmi új nem volt ezekben, amit ne hallottam volna sokszor az elmúlt hónapok során. Ám életemben most először hallottam úgy az evangéliumot, hogy közben tudtam, éreztem, sőt már hittem, hogy enyém lett minden, amit hallok, Isten nekem üzeni! Üdvbizonyosságra jutottam, elmondhatatlan hála és öröm töltötte szívem csordulásig.

Hát ennyire jóságos és könyörülő az Isten, az én drága mennyei Atyám? Ennyire szereti a bűnöst, bár élete nem volt más eddig, mint egy rakás szenny és istentelenség? Ilyen hatalmas szabadító az Úr, az én drága Megváltóm? Mert azokban a percekben mindezt Istentől kapott hittel, és boldog bizonyossággal átéltem. Felragyogott nekem az Isten Bárányának dicsősége! Megláttam Őt,

nem valami hamis látomásban, vagy eszelősen rajongó hangulatban, hanem olyan belső szellemi kijelentésben, amely fiúságra, új, örök és üdvös életre segített.

Immár 50 év messzeségében is ragyog az az óra, beragyogta az eddig megtett utat, velem lesz amíg hazáérek örök hazámba, a mennyei Jeruzsálembe. A keskeny úton olykor szárnyalt lelkem, szívem hálával és örömmel volt telve. Máskor megszorodva Uram előtt, mert nem öldököltem, nem szögeztem kitaróan saját keresztemre (Luk 9,23) öröklött testies énemet (Gal 5,24). Amint megvallottam hűtlenségemet, mindig újra betöltötte szívem a szabadulás öröme, boldog hívó bizonyosság, hogy mennyei Atyám szeretete és hűsége nem olyan ingatag, mint az enyém. Uram, aki megváltott, meg is tart örök országa számára! Azt kívánom, kedves olvasóimnak is ebben legyen része, mert ez Isten kegyelmes hívása, minden ember számára.

„De még most is így szól az Úr: Térjete meg hozzám sírással is, kesergéssel is, és szíveteket szaggassátok meg, ne ruháitokat!” (Jóel 2,12-13).

id. Frank Sándor, Karmiel-Izrael

Hogyan ismertem meg Isten Bárányát 1962. szeptember 23-án

Egy évig tartott, mire felismertem saját valóságos állapotomat. Huszonhat éves koromra már elismertem Isten korlátlan hatalmát és örök-érvényű igéjét, magamat pedig fogoly-nak láttam, akin - minden jószándékom ellenére - a bűnei uralkodnak, és egy kényszerpályán sodornak a pokolba. Szerettem volna szabadulni abból az életmódból, szerettem volna szabadulni bűnös önmagamtól, egy új és istenfélő életet kezdeni. Nem sikerült sehogyan! A legkisebb bűnöm erősebb volt minden istenes jószándékomnál. Pedig hónapokon át jártam imaházba, Bibliát olvastam, imádkoztam, de hiába. Isten Szelleme munkálta megtérésemet, bűnné tette a bűneimet (Jn 16,8), melyek ellenében én tehetetlen voltam (Róm 7,19). Az elmémnel tudtam, hogy az Úr Jézus Krisztus a szabadító, de csak emberi ismereteim voltak.

Végül belefáradtam, s egy vasárnap délutáni istentisztelet kezdése előtt, magamban így imádkoztam: „Istenem! Nem erőszakoskodok tovább, ma vagyok itt utoljára. Hiába kértem bűneim bocsánatát, szabadulást rabsá-

gomból, új életet. Hónapok óta kérem és várom, hogy könyörölsz rajtam, de még mindig az az ember vagyok, aki először lépte át az imaháznak küszöbét. Az eszemmel értem, elfogadom, amit itt hirdetnek a váltságról, a szabadulásról, de én még nem vagyok megváltva, nem vagyok szabad, a bűneim uralkodnak rajtam. Hallom az Evangéliumot, de még nem igazán enyém, csak a szavak. Ezeket pedig hiába forgatja elmém, nem válnak életemben szabadító erővé. Nem írtál be engem az Élet Könyvébe? Akkor pedig a pokolban a helyem. Ó, miért nem könyörültél rajtam, mint már olyan sok megtérő bűnösön?”

Isten szerint való szomorúság volt ez (2Kor 7,10), amit Ő nem hagy válasz nélkül, bár olykor megvárakoztat, ha még hiányos a bűnbánó magábaszállás (Luk 15,18). Imám után egy mondat „jött” gondolataimba, és azonnal tudtam, ezt Istentől kaptam válaszul. „Te még nem ismered a Fiút, azért vagy abban az állapotban.” Újra imádkoztam: „Igen, nem ismerem még csak eszemmel, és ez kevés. Azt is tudom, az Úr Jézus Krisztust csak a Te

vezette a szülést, orvost volt kénytelen hivatni. Az orvos mikor megszüntette a komplikációt, azt mondta, hogy nem szabad több gyermeket vállalni, mert az az anyuka életébe fog kerülni. Ez a rossz hír eléggé megpróbálta a hitünket, és az Úr Jézus tanácsát kértük. Abban nyugodtunk meg, hogy az életünk Isten kezében van, és Ő szab határt életünknek, és addig, amíg a határ el nem érkezik, addig nem lehet meghalni. Így nem álltunk el eredeti elhatározásunktól, és az Úr Jézus csodálatosan átsegítette feleségemet a 13. szülésén is. Legyen hála szent Nevének, mert minden gyermekünket egészségesen felnevelhettük az Ő félelmében, az Ő gondoskodása folytán!

51 és fél évig éltünk együtt, szeretetben, és feleségem azért imádkozott az Úr Jézushoz, hogy könnyű átmenetet adjon neki, ne kelljen hosszú betegség után elköltöznie, ne legyen rászorulva senki gondozására. Az Úr Jézus csodálatosan meghallgatta kérését.

Elköltözése előtt pár nappal álomlátása volt. Azt álmodta, hogy szép fehér ruhában állt a Jordán folyó partján, és azt tudta, hogy ezen a folyón át kell neki menni, de ő nem tud úszni. Azért imádkozott, hogy küldjön az Úr valakit, aki átsegíti. Erre megjelent mellette egy szép ünneplő ruhában levő férfi, és azt mondta, hogy majd ő átsegíti. Feleségem azt kérte tőle, hogy ott menjenek át, ahol nem mély a víz, mert ő fél a mély víztől. A férfi megígérte, feleségem pedig csak azt vette észre, hogy már át is értek a

túlsó partra. Ekkor a férfi eltűnt, ő pedig felébredt. Elmondta nekem, hogy milyen szépet álmódott, aztán később erről el is felejtkeztünk.

Nem sok nap múlva, 1995. december 3-án reggel, vasárnap hat órakor felkelt, és kiment a konyhába. Szokása szerint elkészítette az ebédet mielőtt imaházba mentünk volna, hogy mikor délben hazaérünk, hamar lehessen ebédelni. Mikor én is kimentem a konyhába, azt mondta, hogy hirtelen fáradtság tört rá. Volt a konyhában egy heverő, és mondtam neki, hogy pihenjen le. Ő erre le is pihent, és azt mondta, hogy ha ilyen fáradt lesz, akkor nem is megy imaházba. Én is megemlítettem neki, hogy rosszul aludtam az éjjel, mert fájt a gyomrom. Akkor azt tanácsolta, hogy én se menjek imaházba. Úgy gondoltam, hogy mégiscsak elmegyek. Megkínált egy bögre tejjel, én meg leültem mellé a heverőre. Közben kétszer is megjegyezte, hogy hol egy nagyot ver a szíve, hol egy kicsit. De ezt életünk során mindketten sokszor elmondtuk. Aztán elcsendesedett, és egyszer csak azt vettem észre, hogy rámborult. Hátranéztem, de akkor már nem volt benne élet. Egy perccel korábban egyikünk sem mert volna erre gondolni. Úgy lett ahogy kérte, és ahogy megálmodta. Én is ilyen átmenetet kérek az Úrtól!

Gondviselő Jó Atyánké legyen a hála mindenkor azért, ahogy végigkísérte az életünket kegyelmével!

† Dobos Imre, Tompa

Becsületszó vagy az Úr szava?

Az Úr Jézus követőjeként az ember gyakran küzd azzal, hogy amit képvisel, azt hitelesen tegye. Hitelesség nélkül bármilyen meggyőző bizonyágtétel, vagy szép tett csupán egy ájtatos hívő képmutató hamisságáról szól. Egy olyan emberről árulkodik, akinek a hite csak felszínes külsőség, szavai üres frázisok.

Bizonyágtételünkben egy olyan esetről számolunk be, amikor választá-

nunk kellett, hogy a becsületszónak vagy az Úr szolgálatra hívó szavának engedelmességek. A történet ott kezdődik, hogy három barát (két keresztyén és egy kereső) az egyetemi évek elmúltával évente egyszer-kétszer találkozik, hogy egy kicsit nosztalgiázzanak, megosszák egymással az elmúlt év ügyes-bajos dolgait, mint ahogy azt a barátok

szokták. A találkozás általában úgy történik, hogy elmegyünk egy természeti szépségekben gazdag helyre vagy vízpartra, és ott túrázunk egyet, vagy úszkálunk, és közben beszélgetünk. Ebből a baráti trióból ketten (Lóci, Zoli) már régóta keresztyének vagyunk, egy gyülekezetbe is járunk, nagyon jól ismerjük egymást. Az egyetemről ismert közös

barátunk még nem keresztyén, és egy nagyvárosban lakik, nevezzük őt itt most Péternek.

Péter olyan típus, hogy keresi a társaságunkat, és szívügyének érzi ezeket a találkozásokat. Ez abból is látszik, hogy már félévvel előre leegyezteti velünk a találkozó időpontját. Számára fontos, hogy amit megbeszélünk, azt tartsuk is be. Idén már januárra kért időpontot

tőlünk, ami végül is nem jött össze egyikünk elfoglaltsága miatt. Februárra toltuk a dolgot, amit Zoli vizsgálja miatt ismét elhalasztottunk. „Átkértük” az időpontot a március 15.-i hosszú hétvégére - gondolva, akkor már tuti jó lesz. Persze a hosszú hétvégék ideálisak a családi összejövetelekre is, és Lóci anyukája is épp akkor jött haza, így megint le kellett mondanunk. Ekkor már éreztük, kezd kínossá válni a dolog. Mindig visszamondjuk, amikor ő keres. Egyre inkább úgy nézett ki, hogy csak újabb és újabb kifogást találunk ki, miért nem jó ez vagy az az időpont. Már a szavahihetőségünk is kezdett meginogni, és csak ígérettünk, de valami mindig közbejött.

A következő megbeszélés időpontja

kaptam az Úrtól, s a bűn szeretetét az Úr iránti szeretet váltotta fel a szívemben, nem volt kérdés, hogy semmi keresnivalóm egy démontanyán, a hivalkodás, magamutogatás, hiúság vásárában, a paráznaság fellegvárában.

Aztán az évek múlásával elérkezett annak az ideje, amikor gyermekeink kapcsán merült fel újból az uszodába-, strandrajárás kérdése. Meggyőződésünknek megfelelően igyekeztünk őket is nevelni, de a kötelező testnevelés órai úszásoktatást nem tudtuk elkerülni, s egyszer-egyszer egy-egy úszótanfolyamon próbálták bepótolni kortársaikhoz való lemaradásukat. Ilyen alkalmakkor - főleg télen - a szülők is kísérték az osztályt a gyors hajszáritás végett, hogy a gyerekek minél hamarabb visszajuthassanak a következő órára az iskolába. Hosszú évek után kerültem így újra vízközelségbe, s aki tud és szeret is úszni, az tudja, mit éreztem a csillogó vízfelszín láttán. S még ha uszodáról volt is szó, azzal is újból szembesülnöm kellett, hogy ez a hely - ha nem is olyan mértékben, de - ugyanúgy melegágya a különféle kísértéseknek, bűnöknek, mint egy strand. Az addigi látásomban szilárdan megmaradtam, s ha úgy éreztem is, hogy nekem lenne szabadságom egyszer-egyszer ellátogatni ide egészen kora reggel, vagy késő este, amikor nem olyan nagy a látogatottság, biztos voltam benne, hogy mégsem tenném mások miatt, a botránkoztatás, a rossz példaadás elkerülése végett. A kérdés mégis ott motoszkált bennem, hogy hogyan lenne kivitelezhető az, hogy újra úszhassak. Hazaérve az Úr előtt imádságos szívvel,

újra és végleg elpecsételődött bennem a pillanatnyi bizonytalankodás után az Úr véleménye. A következő ígét olvastam csendességemben: „*Végy tőlem ... fehér ruhákat, hogy öltözeted legyen, és ne láttassék ki a te mezítelenségednek rút-sága*” (Jel 3,18b). Sokféle ellenérvet hallottam, ti. hogy ma már nem sok különbség van abban, ha az ember uszodába megy, vagy végigsétál az utcán, hisz itt is, ott is rajta múlik, hogy hívó marad-e. Lehet, de ha a hívőnek szabadsága van arra, hogy otthon meg-igyon egy pohár bort, vagy sört, mégsem fog kocsmába járni, vagyis nem olyan helyen fog élni a szabadságával, ahol mások a kötelekben vergődnek.

Vannak, akik természetes vizek közelében keresnek felüdülést, nem kijelölt fürdőhelyeken. Az elmúlt hónapok szomorú történései is arról beszélnek, hogy nemcsak evilági törvények értelmében nem javasolt ez a gyakorlat, de Isten sem igazolja azt. Családon belül, ahogy nőnek a gyerekeink, egészségtelen és helytelen, ha ellentétes neműek hiányos öltözékben mutatkoznak. Több bibliai eset is példa lehet, hogyan ütötte fel családon belül a fejét a tisztátalanság. Betsabé esete is okulásunkra lehet: olyan helyen fürdött, ahol nem volt elrejtve a nyilvánosság elől.

„*Ne vegyetek tehát részt ezekben. Mert egykor sötétség voltatok, most azonban világosság vagytok az Úrban: éljetekegyek úgy, mint a világosság gyermekei... Ítéeljétek meg tehát, mi kedves az Úrnak, és ne vegyetek részt a sötétség haszontalan cselekedeteiben, hanem inkább leplezzétek le ezeket*” (Ef 5,7-8, 10-11).

Anonymus

tené mindez, hogy Ön a saját véleményét tanítja, professzor? Akkor ön nem is tudós, hanem prédikátor?

Nagy zajongás támad az osztályban.

Diák: - És csak egy utolsó kérdést engedjen meg, professzor úr. Van-e valaki az osztályban, aki látta már valaha az Ön agyát?

Az osztály nevetésben tör ki.

Diák: - Van-e itt valaki, aki hallotta már a Professzor agyát, érezte, megérintette azt, vagy érezte az illatát? - Mivel nem érkezik válasz, a diák folytatja: - Úgy tűnik, senki sem tette. Tehát, a tapasztalati, állandó, kimutatható bizonyítékok megalapozott szabályai szerint a tudomány kimondja, hogy önnek nincs agya, uram. Ne vegye tiszteletlenségnek, uram, de hogyan adhatnunk így bármilyen hitelt az előadásainak?

A teremben síri csend. A professzor a diákot nézi, arca kifürkészhetetlen.

Prof: - Azt hiszem, a hit alapján kell elfogadnod, fiam.

Diák: - Erről van szó, uram! Ember és Isten között is a HIT a kapcsolat. És ez mindennek a mozgatója és éltetője!

A diák neve Albert Einstein volt.

(A fenti cikk Einsteinnek tulajdonított voltát sokan kétségbe vonják arra hivatkozva, hogy a tudós gyermekkorában szakított a (zsidó) vallással, mégis meg kell állapítanunk, hogy ez nem bizonyíték ateista világnézete mellett, hisz tőle származik a következő későbbi idézet is: „Mindaz aki komolyan belebonyolódik a tudományos kutatásba, arra a meggyőződésre jut, hogy egy Szellem nyilatkozik meg a világegyetem törvényeiben, és ez a Szellem messze felsőbbrendű, mint az emberi szellem. A világegyetem nem véletlenek alapján működik, léteznie kell egy okságnak”.)

(A Szerk. megjegyzése)

„Végy tőlem öltözetet...”

Gyermekkorom legkedvesebb emlékei közé tartoznak azok a strandon eltöltött napok, amikor unokatestvérekkel együtt alig vártuk, hogy túl legyünk a reggeli kötelező tejjiváson, és fürdőruhában, strandpapucsban levonulhassunk a strandra, amihez a városban a mi házuk volt a legközelebb. Szinte hazajártunk oda. A mai napig - amikor csak elhaladok mellette, s

megcsap a jellegzetes kénes gyógyvizet illat - felidéződnek a boldog gyermekkori emlékek.

Egészen 18 éves koromig rendszeres strandrajáró voltam, s még ha nem is volt a szívem az Úré, tisztában voltam vele, hogy a strand, az uszoda az egészséges testmozgás mellett az egyik legkedveltebb világi szórakozást nyújtja. Miután új életet

május 1-i hosszú hétvégére esett. Ez már tuti fix, nem jöhet semmi sem közbe - gondoltuk. Hát, nem így volt. Néhány nappal a hétvége előtt kaptunk egy e-mailt a REFISZ-tól (Református Fiatalok Szövetsége), hogy lesz egy ifjúsági nap Fehérgyarmaton, amire eddig még csak egy szolgáló jelentkezett, és kb. 100 fiatal várnak. Az időpont épp a hosszú hétvégére esett. Éreztük belül az Úr hívását, hogy ott lenne a helyünk. De Péternek megígértük, hogy vele leszünk. Sokadjára mondjuk le megint? Úgy éreztük, ezúttal nincs kifogás, Péterhez illik mennünk, és kész. Szavunk hitelessége vész el, ha ismét lemondjuk. Ekkor könyörögtünk az Úr Jézushoz imádságban, hogy ezt mi, a magunk okosságából nem tudjuk megoldani, Ő adjon erre megoldást. Jött is a megoldás. Ezúttal meglepő módon Péter nem ért rá. A találkozás előtt két nappal

felhívott telefonon, hogy sürgős munkája akadt, amit a hétvégén mindenképpen el kell végeznie, és nem tudunk találkozni! YES! Örültünk, mert úgy éreztük, hogy az ifjúsági napon nagy szükség lenne ránk. Úgy gondoltuk, ha ott a helyünk, akkor az Úr elintézi. És elintézte! Áldott legyen az Ő neve! Közben a becsületünket sem veszítettük el végérvényesen Péter barátunk előtt.

Közben jött egy ötlet: miért ne vihetnénk magunkkal a kerékpárunkat Fehérgyarmatra? Az ifjúsági nap úgy is csak egy nap, tehát az előtte és az utána következő napokon lesz idő körbekerékpározni a szatmár-beregi részt (tudván azt, hogy arrafelé szép templomok vannak, és a táj is nagyon gazdag a természeti és kulturális szépségekben). Így jutottunk el a fehérgyarmati ifinapra kerékpárral, amelyen - az Úrnak hála - több mint 100-an voltunk. Azt azonban, hogy jól döntöttünk, és Isten terve ez a szolgálat volt, az Úr különös módon igazolta vissza. Amíg a hosszú hétvégét Szatmárban töltöttük, a városunkban (Berettyóújfaluban) „zajló” rablási-betörési sorozat elérte a Lóci lakótelepi lépcsőházához tartozó pincét is, és több kerékpárt elvittek. Ha Péterhez megyünk, vagy ha itthon maradunk, akkor Lóci kerékpárját biztos ellopják, mert ez viszonylag jobb állapotban levő bicikli.

Természetesen az ifjúsági napot követően sikerült találkozni Péterrel, és egy jót kirándultunk a Dunakanyarban.

„...*Hanem legyen a ti beszédeitek úgy; nem nem; ami pedig ezeken felül legyen a gonosztól legyen*” (Mt 5,37.)

Egeresi Lóránd, Szoboszlai Zoltán,

Berettyóújfalú

A hit és a tudomány

Egy (állítólag) valós beszélgetés leirata

Az ateista filozófia-professzor arról beszél a tanítványainak, mi a problémája a tudománynak Istennel, a Mindenhatóval. Megkéri az egyik új diákját, hogy álljon fel, és a következő párbeszéd alakul ki:

Prof: - Hiszel Istenben?

Diák: - Teljes mértékben, uram.

Prof: - Jó-e Isten?

Diák: - Természetesen.

Prof: - Mindenható-e Isten?

Diák: - Igen.

Prof: - A bátyám rákban halt meg, annak ellenére, hogy imádkozott Istenhez, hogy gyógyítsa meg. Legtöbbször törekedne arra, hogy segítsen másokon, akik betegek. De Isten nem tette ezt meg. Hogyan lehetne akkor jó Isten? Hmm?

A diák hallgat.

Prof: - Erre nem tudsz választ adni, ugye? Kezdjük előlről, fiatalember. Jó-e Isten?

Diák: - Igen.

Prof: - Jó-e Sátán?

Diák: - Nem.

Prof: - Honnan származik Sátán?

Diák: - Istentől?

Prof: - Így van. Mondd meg nekem, fiam, van-e bűn ebben a világban?

Diák: - Igen.

Prof: - A bűn mindenhol jelen van, nemde?

Diák: - Igen.

Prof: - És Isten teremtett mindent. Így van?

Diák: - Igen.

Prof: - Tehát ki teremtette a bűnt?

A diák nem válaszol.

Prof: - Vannak-e betegségek? Erkölcselenség? Gyűlölet? Csúfság? Mindezen szörnyű dolgok léteznek ebben a világban, ugye?

Diák: - Igen, uram.

Prof: - Tehát, ki teremtette mindezeket?

A diák nem felel.

Prof: - A tudomány állítása szerint öt érzékünk van, melyekkel felfogjuk és megfigyeljük a dolgokat magunk körül. Mondd meg nekem, fiam! Láttad-e már valaha Istent?

Diák: - Nem, uram.

Prof: - Mondd meg nekünk, hallottad-e már valaha a te Istenedet?

Diák: - Nem, uram.

Prof: - Érezted-e már valaha a te Istenedet, megízlelted-e a te Istenedet, vagy érezted-e már a te Istened illatát? Különbben is, volt-e már valamilyen kézzelfogható tapasztalatod Istentről?

Diák: - Nem uram, attól tartok nem.

Prof: - És mégis hiszel benne?

Diák: - Igen.

Prof: - A tapasztalati, igazolható, bemutatható bizonyítékok alapján a tudomány kijelenti, hogy a te ISTENED nem létezik. Na erre mit mondasz, fiam?

Diák: - Semmit. Nekem „csak” HITEM van.

Prof: - Igen. A hit. Pontosan ezzel van problémája a tudománynak.

A professzor ezzel befejezettnek tekintette volna a szemléltetést, de a diák nem mozdul.

Diák: - Professzor úr, kérdezhetek valamit?

Prof: - Persze, kérdezz csak.

Diák: - Professzor úr, létezik-e a hő?

Prof: - Igen.

Diák: - És létezik-e a hideg?

Prof: - Igen.

Diák: - Nem, uram, téved! Nem létezik!

Az események ezen fordulatára az előadóterem elcsendesedik.

Diák: - Uram, lehet sok hőnk, még több hőnk, túlhevíthetünk valamit, vagy még annál is jobban felhevíthetjük, lehet kevés hőnk, vagy semennyi hőnk. De nem lesz semmink, amit hidegnek hívnak. -273 fokkal tudunk nulla alá menni, ami a hő nélküli állapotot jelenti, de annál lejjebb nem mehetünk. A hideg nem létezik. A hideg szót a hő nélküli állapot elemzésére használjuk. A hideget nem tudjuk lemérni. A hő: energia. A hideg nem az ELLEN-TÉTE a hőnek, uram, hanem a HIÁNYA.

Az előadóteremben ekkor már egy gombostű leejtését is meg lehetne hallani.

Diák: - És mi van a sötéttséggel, Professzor? Létezik-e a sötéttség?

Prof: - Igen. Hogyan beszélhetnénk az éjszakáról, ha nem lenne sötéttség?

Diák: - Ismét téved, uram. A sötéttség valaminek a hiányát jelzi. Lehet kis fényünk, normális fényünk, nagy erejű fényünk, villanó fényünk, de ha sokáig nincs fény, akkor nincs

semmi, s azt hívjuk sötéttségnek, így van? De a valóságban a sötéttség nem létezik. Ha létezne, még sötétebbé tudnánk tenni a sötétiséget, nemde?

Prof: - Tehát, mire akarsz utalni mindezzel, fiatalember?

Diák: - Azt akarom ezzel mondani, hogy az eszmeifuttatása hibás.

Prof: - Hibás? Miért?

Diák: - Uram, ön a kettősségek talaján mozog. Azzal érvel, hogy van az élet, utána pedig a halál, van egy jó Isten és egy rossz Isten. Az Istentről alkotott felfogást végesnek tekinti, mérhető dolognak. Uram, a tudomány még egy gondolatot sem tud megmagyarázni.

Elektromosságot és mágnesességet használ, de sohasem látta egyiket sem, arról nem is szólva, hogy bármelyiket is megértette volna. Ha a HALÁLT az ÉLET ellentétéként vizsgáljuk, akkor tudatlanok vagyunk arról a tényről, hogy a halál nem létezhet különálló dologként. A halál nem az élet ellentéte, hanem annak hiánya! És most mondja meg nekem, professzor: Ön azt tanítja a diákjainak, hogy a majmoktól származnak, így van?

Prof: - Ha a természetes evolúciós folyamatra célzol, akkor természetesen igen.

Diák: - Láttad-e már valaha az evolúciót a saját szemével, uram?

A professzor megrázza a fejét.

Diák: - Mivel eddig még senki sem látta az evolúciós folyamatot végbemenni, sőt azt sem tudja bizonyítani, hogy ez egy folyamatos történet, azt jelen-